

Faules paral·leles

Cercant tema per a omplir la pàgina, em vaig adonar que el país on m'ha tocat viure és tan original, tan ple d'humor, que la funció diària que interpretem, tant podem interpretar-la deprimits com ens pot donar per riure. Però la rialla pot molestar, pot ferir certes susceptibilitats, així que, amable lector, no vull involucrar-te i escriure, sense la teva ajuda, unes coses sols creïbles en un país classificat amb la síl·laba sub; però en el meu país tot és possible.

Comencem: Hi havia un individu que tenia una gallina, i aquesta ponía us. La cosa era tan normal que no desperava cap atenció, però, un dia, la gallina pongué un ou d'or. L'individu ja no pensà en res més que en explotar la troballa, i la seva activitat es centrà a l'entorn de la gallina. Ho provà tot, fins i tot l'inimaginable, perquè la gallina augmentés la posta, fins que la gallina, esgotada, es va morir.

Era un país que es vanagloriava de la seva picaresca (germana degradada de la picardia) i la cultivava intel·ligentment. Es raonava: Per què s'havia d'amoïnar un pensant amb la feina, si hi havia la manera de passar-s'ho satisfactòriament sense feina.

En aquell país la picaresca es classificava per categories i, naturalment, la classe inferior era la que menys profit en treia de la seva picaresca; el que feia era donar oportunitat a la picaresca dels més ben preparats.

Hi hagué un temps, ja pretèrit, que la picaresca fou considerada quelcom menyspreable, associada a la delinqüència, en considerar-la com un frau a la col·lectivitat, però amb el temps aquell país havia canviat, transformant-se la col·lectivitat en massa anònima, la qual, per sobreviure en un alt nivell de vida, cercava ingressos extres, i així poguer anar tirant i, darrera el benestar, ofegava la virtut i aquesta no tingué altre remei que amagar-se entre parets, esperant un altre temps, que qui sap si tornaria.

Aquells mals venien de lluny, quan aquell país assolat per una guerra civil, per a castigar els dolents, sembrà la llavor que germinà de la manera més inesperada per als seus autors: S'havien acabat els dolents i desaparegueren els bons.

Castigats i sense esma, el país es refugià dins les seves institucions; no podien pensar d'altra manera, però aquesta actitud era contrària a les noves idees, i s'uniformà la manera de pensar, copiant idees d'altres països on tot es planificava; però en aquell país la planificació s'entenia d'altra manera i aparegué oficialment la picaresca. Es planificaren les creences, l'obediència, l'ensenyament, la salut, la previsió social, i d'altres coses que sols era embolicar. Planificant la salut de les masses i vetllant per la col·locació de funcionaris adictes al credo, s'establí el Segur de Malaltia a càrrec dels pressumptes malalts, i aconseguiren que oficialment els malalts arribessin a xifres insospitades. La cosa es va

convertir en broma entre malalt i funcionari; era com si existís una mútua entesa en un embolic legal i, fugint de complicacions, es feia l'ull gros i anar fent. De fet no existien perjudicats, doncs el diner era d'un organisme desconegut del qual l'Estat se'n rentava les mans, prenent ignorar una descarada corrupció.

S'estengué la beneficència social i s'hi encabí la invalidesa, cosa ignorada públicament, i se li donà reconeixement oficial. Era un país on els miracles formaven part de la seva història i de tanta pobresa moral que els semi-invàlids floriren per tot arreu i agafaren categoria d'invalidesa absoluta, i la invalidesa es destapà i multiplicà.

Creixien les xifres al compàs de les múltiples necessitats, i l'aportació del treball per a sostenir tantes necessitats creixia il·limitadament, i els qui tenien la sort de gaudir de bona salut recordaren que pagaven molt, i decidiren recuperar quelcom i omplien l'armari de salut en píndoles. No els hi feien cap falta i, com que quelcom fallava, aparegué el monstre Laboratori.

S'havia arribat al cim de la magnífica obra de Previsió Social, i aparegué la jubilació. Un generació soferta i castigada per privacions, passava a gaudir d'un benèfica pensió. Realment continuaven castigats per no haver pensat amb picardia. Els següents jubilats se'n donaren i la jubilació es va convertir en qüestió de drets que havien d'ésser sostinguts per la gallina dels ous d'or, en aquest cas per als que qui sap si en gaudiran.

Entre tants drets i tantes obligacions un productor costava un ull de la cara, i l'empresa, d'acord amb el temps, creà la pensió al desocupat a càrrec de la gallina, i la picaresca, ajudada oficialment, trobà un altre camp d'operacions.

S'havia generalitzat la idea que hi havia una gallina que ponía ous per a tothom, i no hi havia acord públic ni privat en el que no es comptés amb la gallina. Però la gallina, amb tanta posta, s'havia de sobrealimentar i els recursos esdevenien insuficients, i es classificà a tot beneficiari com a rendista. La cosa no entrava en la ment del pensionista (que s'havia esforçat en gaudir d'una certa tranquil·litat econòmica), que se'l classificà com un ciutadà amb drets i obligacions, i no acceptava que se'l comptés entre els privilegiats, i la seva queixa només la comprenia l'oposició política, doncs era un vot favorable.

El que la sensatesa no comprenia, era que aquell país només estava pendent de les pessetes, sense pensar que no tot acaba ací i que acabarien matant la gallina.

Preguntaràs, amable lector, què passà després? Si tens paciència i vida, el temps t'ho dirà.

E. CONDIS

FORN DE PA

PASTISSERIA

Santa Eulàlia

Carretera de Barcelona

NOVA BOTIGA a

Tel. 844 81 60

Carretera de La Sagrera

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

- MARISC DE TOTES CLASSES
- PEIX FRESC I CONGELAT
- ESPECIALITAT EN LLAGOSTES VIVES
- VIVERS PROPIS

Peixateries

SANTA EULALIA
de PERE MARTIN

Plaça de l'Ajuntament (Pisos Barbany)

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA